

1. adventní neděle 28.11.2010 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Mt 25,1-13: *Bláhová nebo radostná naděje?*

Pro některé z nás byl letošní rok rokem svatebním. Někteří prožívali svatbu v roli ženicha a nevěsty, někteří jako rodiče, kteří se starali, aby všechno dobře vyšlo, kteří svatbu třeba také financovali. A někteří jsme byli u svatebního stolu jako pozvaní hosté. Nakonec nejen vy, kteří to máte letos za sebou, ale i my ostatní víme, že je hodně věcí, na které je třeba u svatby pamatovat, aby nic nechybělo a aby to byla radostná slavnost. To nejlepší oblečení, dobrá hudba, svatební kytička pro nevěstu, květinová výzdoba, pěkné prostory a v nich svatební oběd. Je třeba pamatovat na prstýnky a mít u sebe občanské průkazy a to ještě není všechno. Nejednomu páru se už přihodilo, že prstýnky nechal doma nebo zapomněl na doklady. To jsou pak komplikace a závody s časem....Život nám připravuje nejedno překvapení. O jednom je řeč v našem příběhu...

1. *Cestou na svatbu*

Ježíšovo vyprávění z Matoušova evangelia nás uvádí do atmosféry svatebních příprav, starostí a radostí. Vypadá to jako zajímavá epizoda z průběhu svatebního dne. Ale je to mnohem víc než nějaká napínavá reportáž z jedné svatby. V tom vyprávění je totiž obsaženo Ježíšovo pozvání k novému životu. Ta svatba, o které mluví Ježíš zde a Bible ještě na jiných místech, je obrazem společenství Boha a Jeho věrných. Lidé, kteří důvěřují Bohu a Jeho Synu Ježíši Kristu, totiž vytvářejí společenství Kristovy církve. Ovšem to, co se svým Bohem a Pánem prožívají na této zemi, není ještě úplně všechno. Věřící se radují z toho, že patří Kristu, který je posiluje a doprovází, ale zároveň si připomínají, že plnost radosti je teprve čekat. Jsou na cestě na svatbu. Právě svatba je obrazem takového plného společenství Boha a Krista s Jeho církví. Je to obraz NEBE, obraz Božího království, ve kterém se naplní všechny tužby a naděje. Tam už bude všechno NOVÉ, všechno DOBRÉ a všechno SLAVNÉ. Slovy poslední biblické knihy: „A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pomínulo“ (Zj 21,4) To je duchovní realita a budoucnost, ke které Bůh v Ježíši Kristu zve každého člověka. K tomu je třeba ovšem ještě říct, že tajemství toho nového života s Kristem spočívá v tom, že se ta slavná naděje a skutečnost, kterou si neumíme ani představit, promítá do každodenního života křesťanů. Jejich důvěra v Ježíše Krista, jejich radost a naděje ovlivňuje jejich postoje. Zpívají si písně radosti, i když zrovna prochází utrpením, ze své naděje berou sílu k vytrvalosti a připomínají si vítězství svého Krista nad ďáblem a nad smrtí.

2. *Obraz palestinské svatby*

Když Ježíš vyprávěl kdysi podobenství o 10 družičkách, všichni mu rozuměli. Svatba nebyla jen záležitostí nejbližší rodiny, ale společenskou událostí. Celá vesnice byla na nohou, celé město bylo v oknech a na ulicích a podílelo se na radosti svatebčanů. Podle palestinských zvyků se nevěsta ve svém rodném domě připravovala na ženichův příchod, který ji ve svatební den odvedl k sobě domů. Součástí této svatební tradice bylo, že nevěsta posílala skupinu svých přítelkyň nebo družiček naproti ženichovi. Ty doprovázely nejdříve ženicha k nevěstě a pak svatební pár zase zpátky do ženichova domu, kde svatební oslavy pokračovaly a vrcholily...I když svatební dny neprobíhaly vždy a všude stejně a i když nemuselo vždy všechno vyjít na 100%, v Ježíšově vyprávění slyšíme něco, co tam nikdo nečekal a co všechny překvapí. Polovina družiček se na svatbu nakonec nedostala! To je

smůla, to je smutné! Co se stalo? V čem je problém? Ženich se někde zdržel, nepřicházel podle plánu a družičky usnuly. Když se pak ozvalo uprostřed noci volání, že ženich konečně přichází, nastal zmatek. Polovina družiček zjistila, že jejich lampy hasnou, druhá polovina měla své lampy v pořádku, protože měla zásobu oleje. Ženich se v této situaci rozhodl: nebude čekat, až si seženou ty první olej, svatba musí začít co nejdříve. Vezme tedy sebou ty, které mají lampy v pořádku a jde pro nevěstu. Je lepší přijít pro nevěstu v doprovodu 5 družiček s rozsvícenými lampami, než v doprovodu 10, kterým lampy cestou zhasnou. Tak se stane, že se na svatbu dostane nakonec jen polovina družiček, jen ty rozumné. – Z hlediska organizátora svatby je to trapas, z hlediska 5 družiček je to křivda a nespravedlnost! Ovšem pro všechny posluchače je zrovna toto místo vyprávění mementem, které nelze přeslechnout. Poselství podobenství je hlubší než možná tušíme. Existuje něco jako *POZDĚ*.

3. Bláhová naděje

Ježíšovo vyprávění je slovem k věřícím lidem. Připomíná realitu křesťanského života, když o všech 10 družičkách říká, že se dlouhým čekáním unavily a usnuly. Ne to pro křesťany jednoduché učit se čekat na Ježíšův příchod, když to tak trvá. Není vždy snadné být a žít v takové pohotovosti, v jaké se cvičí hasiči, vojáci, lékaři anebo ve sportu třeba brankáři. Ale ukazuje se, že spánek zde není hlavním problémem. Náš Pán zná naši nedostatečnost. V příběhu není ani slovo kritiky a napomenutí kvůli tomu, že družičky usnuly. Nemusíme se do ničeho nutit a křečovitě udržovat v bdělém stavu tím, že se budeme ve dne v noci modlit a zpívat duchovní písně, abychom neusnuli. Našemu Pánu jde o něco jiného.

Chce nám ukázat, že naděje, kterou jako křesťané v Něm máme, nepřináší jen radost a potěšení, ale vede taky k odpovědnosti a vnitřní bdělosti. Existuje totiž také *bláhová naděje*. Snad mohu zmínit nejdříve naděje lidí, kteří Boha nepotřebují. Mezi našimi sousedy a známými se najdou lidé, kteří se nenechají ničím vyvést z míry, kteří se utěšují falešnou jistotou, že všechno nějak dopadne. Mají obrovskou schopnost držet si od těla všechny otázky a pochybnosti, které by je mohly nějak zneklidnit. Snaží se nemyslet na nepříjemné věci, na nemoci, na stáří, na smrt. To je falešná jistota a bláhová naděje, která chce mít svůj klid za každou cenu. Také za cenu obrovského rizika: čeká je ŠOK, OBROVSKÉ PŘEKVAPENÍ. I když to není žádná pochvala, musíme si říct, že existuje také *bláhová naděje v křesťanském provedení*. Je to naděje, která se tetelí u Ježíšových slibů, *ale* vyhýbá odpovědnosti, má radost z odpuštění hříchů, *ale* nevidí v něm závazek k poslušnosti a výzvu k posvěcení života. *Bláhová naděje* chce přinášet ovoce, *ale* není ochotna něco pro to udělat, chce mít hořící lampu, *ale* nestará se o to, aby bylo dost oleje.

4. Život radosti a připravenosti

Z Ježíšova vyprávění se nám postupně skládá mozaika života čilka, který vložil všechnu důvěru a naději do Božího království a do jeho budoucnosti. Záměrem Ježíšova podobenství je otrást sebevědomím pyšných a probudit k odpovědnosti všechny laxní. Mnozí vykladači a křesťané si lámali a lámou hlavu nad tím, co je to vlastně ten *olej*. Je to obraz. Pánu Ježíši jde o to, abychom pochopili z příběhu to podstatné. Jde Mu o naše srdce, o naši oddanost, o věrnost a vytrvalost. Začátek s Kristem je důležitý, ale zrovna tak důležité je zůstat a být s Pánem. A k takové stálosti a věrnosti nám slouží *víra a modlitba*, víra jako osobní vztah ke Kristu a modlitba jako živý projev tohoto vztahu. *Duchovní život* to je tvrdá práce – na sobě. Dej do pořádku svůj život před Bohem, dávej do pořádku svůj život, abys nebyl zaskočen. Kdo je připraven, nebude překvapen. To je tajemství nového života. Tudy vede cesta do NEBE. (BK)